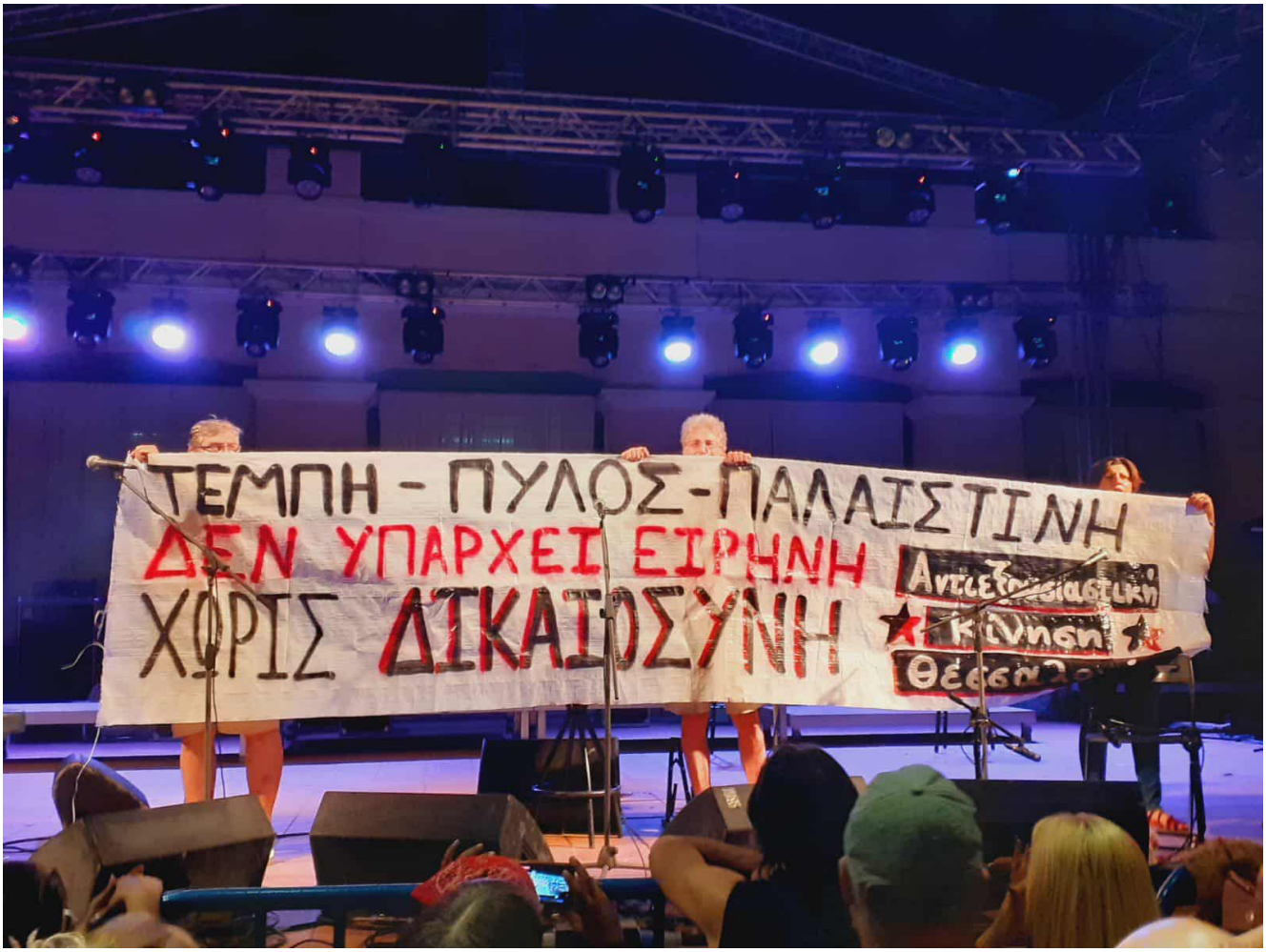
Παρέμβαση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για Τέμπη-Πύλο-Παλαιστίνη στην συναυλία των Manu Chao, Ντίνου Σαδίκη(Vid-Photos)

Την Παρασκευή στις 12/09 σηκώθηκε το πανό Αντιεξουσιαστικής Κίνησης θεσσαλονίκης που αφορούσε στα **Τέμπη** την **Πύλο** την **Παλαιστίνη**, πάνω στην σκηνή μέσα στον κατάμεστο χώρο της Μονής Λαζαριστών.
Τρία μαζικα κρατικά εγκλήματα. Αν και δεν συνηθίζουμε να παρεμβαίνουμε σε συναυλίες, όμως, αυτή τη φορά τόσο το κλίμα από τον κόσμο πού ήταν παρών όσο και οι συγκεκριμένοι καλλιτέχνες (Manu Chao, Ντίνος Σαδίκης) στάθηκαν η αιτία και η αφορμή για αυτή την παρέμβαση. Κι αυτό το διαπιστώσαμε τόσο από την απόκριση του κοινού με τα συνθήματα που ακολούθησαν, όσο και απ την εγκάρδια αποδοχή των ίδιων των καλλιτεχνών αλλά και απ όλο το team που τους συνόδευε.
Για όλους τους λόγους του κόσμου η αλληλεγγύη, η αντίσταση και η δικαιοσύνη είναι στους δρόμους.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Φωτογραφίες και Video από την Παρέμβαση

ΤΕΜΠΗ - ΠΥΛΟΣ - ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
Κίνηση

ΤΕΜΠΗ - ΠΥΛΟΣ - ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝ

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/09/paremvasi.mp4

Κάλεσμα σε πορεία για τα 12 χρόνια από την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ, ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

12 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής στο Κερατσίνι. Η δολοφονία αυτή σηματοδότησε το ξήλωμα της ναζιστικής οργάνωσης, ηγετικά στελέχη της οποίας βρέθηκαν στη φυλακή ως εγκληματική οργάνωση, αν και έχουν αρχίσει ήδη να αποφυλακίζονται ενώ ακόμα δικάζεται η υπόθεση σε δεύτερο βαθμό.

Το αντιφασιστικό κίνημα και κυρίως το πιο δυναμικό κομμάτι του που επέμενε, πολύ πριν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, να αντιμετωπίζει με βία την παρουσία των ναζί στο δημόσιο χώρο, θα πρέπει να βρίσκεται σε μία διαρκή εγρήγορση. Δεν είναι μόνο η Χρυσή Αυγή, που δεν έχει εξαφανιστεί εντελώς ούτε ο εν γένει ακροδεξιός, φασιστικός και εθνικιστικός χώρος στον οποίο ανήκε. Ο χώρος αυτός, το πιο «δρομίσιο» κομμάτι του, αποτελείται σήμερα από πολλές μικρές ομάδες, κυρίως πιτσιρικάδων φασιστών, που ξεπηδούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, προσπαθώντας να κάνουν αισθητή την παρουσία τους, αν και τις περισσότερες φορές τρώνε τα μούτρα τους.

Η πλειοψηφία του ακροδεξιού χώρου, όμως, έχει εδραιωμένη παρουσία σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής. Έτσι, όντας γρανάζι ούτως ή άλλως στη μηχανή του μεταπολιτευτικού κράτους της δεξιάς, έχει επιλέξει να φορέσει τα καλά του και να πιάσει τα στασίδια της βουλής. Συμμετέχει ενεργά στην άσκηση της εξουσίας μέσα από την κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου στη βουλή και στα μίντια, μέσα από την νομοθετική και την δικαστική εξουσία και φυσικά με την στελέχωση των σωμάτων ασφαλείας και κυρίως της αστυνομίας και του λιμενικού με φασιστικά καθάρματα και παρακρατικά σκουπίδια. Γλείφτες και ρουφιάνοι, τηλεμάντες και τηλεπωλητές, όπως ο Βορίδης, ο Πλεύρης και ο Γεωργιάδης, έχουν απορροφηθεί από την μεγάλη (ακρο)δεξιά οικογένεια της ΝΔ.

Αυτή η συμμετοχή στην άσκηση της εξουσίας γίνεται με την σιωπηρή ή ενεργή συμμετοχή ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, κάτι όμως που παρατηρείται και σε πλανητικό επίπεδο. Η εντεινόμενη κρίση, οικονομική, κοινωνική,

πολιτισμική, ενεργειακή, υγειονομική, περιβαλλοντική, φέρνει μαζί της πληθυσμούς υποταγμένους που συστρατεύονται με τα συμφέροντα των ελίτ, στρέφοντας όλη τους την οργή σε ανθρώπους καταπιεσμένους. Είτε πρόκειται για μετανάστες-πρόσφυγες είτε πρόκειται για άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό είτε για ρομά είτε για κάθε τι διαφορετικό, αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων δαιμονοποιούνται και μετατρέπονται στον εύκολο στόχο πάνω στον οποίο συσσωρεύονται οι κατηγορίες για αλλοίωση του πολιτισμού, για την οικονομική εξαθλίωση, για την κοινωνική κρίση που βιώνουμε.

Αυτή η διάχυση του ακροδεξιού λόγου επιφέρει και μία ανεξέλεγκτη δράση ενός χύμα ακροδεξιού υποκειμένου, το οποίο οργανώνεται αυθόρμητα και λειτουργεί υποστηρικτικά προς τα σώματα ασφαλείας και το κράτος. Αυτή η δράση κρίνεται σήμερα σαφώς πιο επικίνδυνη από την δράση μικρών και διάσπαρτων φασιστικών ομάδων. Το χύμα ακροδεξιό υποκείμενο έχει εμφανιστεί μαζικά σε πολλές περιπτώσεις, όπως πρόσφατα στην Κρήτη με την άφιξη προσφύγων από την Αφρική. Τα άθλια αυτά καθάρματα, που πουλάνε κρητική φιλοξενία για τουριστική κατανάλωση, αλλά βαράνε τον ξυπόλητο άνθρωπο στο ψαχνό, ενώ παράλληλα εκμεταλλεύονται την εργασία των φτωχών ξένων εργατών γης στο Τυμπάκι του Ηρακλείου για παράδειγμα, όπως και στη Μανωλάδα ή στα μεγάλα εργοστάσια κοτόπουλου στην Ήπειρο, είναι όπως κι όλοι οι υπόλοιποι ελληνάρες σε άλλες περιοχές, μακρινοί απόγονοι του Ξένιου Δία μόνο όταν πέφτει το ζεστό χρήμα ή πρέπει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά σε κάποιον ισχυρό.

Ο ρατσισμός, αναπόσπαστο κομμάτι του φασισμού και της ακροδεξιάς, αποτελεί μία από τις βάσεις συγκρότησης των εθνών κρατών και κυρίως αυτών που συγκροτούνται πάνω στο δίκαιο του αίματος και της φυλής. Ειδικά ο δυτικός πολιτισμός, έχοντας κυριαρχήσει πλανητικά τους τελευταίους πολλούς αιώνες βασισμένος στο αίμα και στην καταπίεση άλλων λαών μέσα από την αποικιοκρατία, αντιμετωπίζει τον εαυτό του ως το ύψιστο σημείο της ανθρώπινης ιστορίας.

Θεωρούμε ότι σήμερα το ζήτημα της Παλαιστίνης μαρτυρά αυτή την

πραγματικότητα του δυτικού ρατσισμού με εκκωφαντικό τρόπο. Όπως κάποτε ήταν οι Εβραίοι, ανέστιοι και περιπλανώμενοι, αυτοί που δαιμονοποιούνταν στην ευρωπαϊκή επικράτεια, διώκονταν, δολοφονούνταν κι αντιμετωπίζονταν ως ξένο σώμα μέχρι να φτάσουμε στην Τελική Λύση και στο Ολοκαύτωμα, έτσι σήμερα δαιμονοποιούνται οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί, καθώς και άλλοι λαοί της Ασίας και της Αφρικής. Η αποικιοκρατική και δολοφονική δομή του Ισραήλ, που αντιμετωπίζεται από τους δυτικούς ως ο πιο πιστός σύμμαχος στην μάχη κατά του Άραβα Άλλου, έχει μετατρέψει την Μέση Ανατολή σε μία μάχη χαρακωμάτων της Δύσης κατά της Ανατολής. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού εγγράφεται πάνω σε αυτήν την συνθήκη ως η επιτομή της ρατσιστικής, αποικιοκρατικής και δολοφονικής τακτικής της Δύσης κατά του διαφορετικού, που απειλεί την συνοχή, την κυριαρχία και την ανωτερότητα του πολιτισμού της.

Ένα αντιφασιστικό κίνημα που θέλει να σταθεί αντάξιο των σύγχρονων συνθηκών θα πρέπει να συνεχίσει να διαθέτει μαχητικότητα και αποφασιστικότητα απέναντι σε κάθε προσπάθεια των ναζί και των φασιστών να διεκδικήσουν τον δημόσιο χώρο. Θα πρέπει παράλληλα να στέκεται δίπλα στους φτωχούς και κατατρεγμένους ανθρώπους και σε όσους βιώνουν την καταπίεση από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Θα πρέπει, όμως, επίσης να αρθρώσει αντιπολεμικό λόγο και να σταθεί αλληλέγγυο στην Παλαιστίνη αλλά και σε κάθε λαό που συντρίβεται από την πολεμική μηχανή των κρατών. Η αλληλοβοήθεια των απλών ανθρώπων, η επίθεση στα συστήματα καταπίεσης, η αντιπολεμική μάχη μέσα σε κάθε κράτος αλλά και διεθνώς, το τσάκισμα των φασιστών και των ρατσιστών, η ενίσχυση της αλληλεγγύης με τους κολασμένους της γης, είναι ο δικός μας αντιφασισμός.

Αντιφασιστική Συγκέντρωση/Πορεία : 18-09-2025, 18:00 Περιφέρεια Ηπείρου

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ : Δήμαρχος Θέρμου είναι ο Σπυρίδων Κωνσταντάρας. Όταν του φωνάζουν ΟΠΕΚΕΠΕ αυτός ακούει ΕΞΑΡΧΕΙΑ, ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ, ΑΡΓΥΡΟ ΠΗΓΑΔΙ.

Πράγματι, στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου την Τρίτη 26 Αυγούστου 2025 (https://www.youtube.com/watch?v=XJnhsLmqAT4 *στο 1:18:00*) που αφορούσε την σχέση του Δήμου με τον ΟΠΕΚΕΠΕ, σκίζοντας τα ιμάτιά του σαν άλλος Βορίδης και αντιγράφοντας τον πρώην Δήμαρχο Αθηναίων Κώστα Μπακογιάννη, εκστόμισε την τρομερή κραυγή των πανικόβλητων : *«Δεν είναι εδώ καφενείο στα Εξάρχεια»*, επεκτείνοντας τα δημαρχιακά του ενδιαφέροντα σε μητροπολιτικό πεδίο.

Στη συνέχεια, απευθυνόμενος στην επερωτούσα δημοτική σύμβουλο, της είπε να πάει να τα πει *«εκεί στην ημερίδα μεγάλης ευαισθησίας για το περιβάλλον που πήγατε»* εννοώντας το ECOCAMPING που έγινε στο Αργυρό Πηγάδι 18-19-20 Ιούλη 2025 (https://www.facebook.com/events/738052318742124) για τη σωτηρία της λίμνης Τριχωνίδας και της Αιτωλ/νίας.

Και η ατάκα που μας έκανε γνωστούς στους έκπληκτους δημοτικούς συμβούλους, έγραψε ιδιαιτέρως: «*Δεν είναι εδώ Βαβυλωνία*». Το περιοδικό εννοεί που ανέλαβε την πρωτοβουλία της εκδήλωσης με την Μαρία Καρυστιανού στο Αγρίνιο

Ο Κωνσταντάρας είναι οπαδός της “ιδιωτικής πρωτοβουλίας”, του συστήματος εκείνου που αυτή την περίοδο αναδύει τέτοια μπόχα που η βρώμα της κρατικής και κυβερνητικής διαφθοράς έχει εισέλθει σε κάθε κύτταρο των θεσμών αυτού του τόπου και ο πανικός τους έγινε το χαρακτηριστικό τους. Και με την ΤΕΡΝΑ και με τον ΟΠΕΚΕΠΕ και με τον Κοσμά τον Αιτωλό οι αθεόφοβοι

και με τις εγκληματικές ναρκομαφίες δίπλα σε υπουργούς, σε Μητροπολίτες για ένα καθαγιασμένο κόσμο της αρπαχτής και της βαρβαρότητας.
Δυστυχώς, είναι δήμαρχος σε μια πόλη που η ομορφιά της, η ιστορία της και οι φιλόξενοι άνθρωποί της παρακάμπτουν την ασχήμια της διοίκησης του Δήμου που λειτουργεί σαν παράρτημα της διεφθαρμένης κυβερνητικής εξουσίας.
Ας υπενθυμίσουμε στο Δήμαρχο δύο πράγματα. **Πρώτον**, ότι το έντυπο της Βαβυλωνίας εκδίδεται 22 χρόνια και έχει πει και έχει κάνει πολλά. Το ποιος θα γράφει στο περιοδικό το αποφασίζει η συντακτική ομάδα, όπως και αναλαμβάνει να υπερασπίσει το περιοδικό από κάθε αήθεια και υπονόμευση από όπου και αν προέρχεται. **Και το δεύτερο** είναι ότι στην Τριχωνίδα δεν θα γίνει κανένα έργο – δυστυχώς χάνει τα αντισταθμιστικά οφέλη και προς αυτή την κατεύθυνση βάλαμε μαζί με πολλούς άλλους και εμείς το χεράκι μας. Δήμαρχε ψυχραιμία.
Υ.Γ. Ο Δήμαρχος θέρμου κατέθεσε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση σε 8 συμβούλους της αντιπολίτευσης, επειδή καταγγέλθηκε η αδράνεια του Δήμου σε σχέση με το έργο αντλησιοταμίευσης που η ΤΕΡΝΑ έχει σχεδιάσει για την Τριχωνίδα. Πολιτικά εξηγήσανε ως “ύποπτη” αυτή την οργανωμένη ασάφεια του Δημάρχου και άσκησαν κριτική στη στάση του. Το δικαστήριο είχε προσδιορισθεί για σήμερα, 5 Σεπτεμβρίου, στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αγρινίου, αλλά αναβλήθηκε.
Στεκόμαστε μαζί με τους ανθρώπους που αντιστέκονται στα σχέδια καταλήστευσης της λίμνης Τριχωνίδας και της Αιτωλοακαρνανίας και άνθρωποι σαν τον Κωνσταντάρα θα μας βρίσκουν πάντοτε απέναντί τους.
Περιοδικό Βαβυλωνία

Ανταπόκριση από το 11ο Αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ στα

Γιάννενα

Ένα ακόμα αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ στα Γιάννενα έλαβε τέλος. θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά όσο κόσμο στήριξε με την παρουσία του τις διάφορες πολιτικές και πολιτιστικές μας εκδηλώσεις, καθώς, επίσης, το Rebel Kollektiv και το Studio from the down για την κάλυψη του ήχου του φεστιβάλ και τον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο Ιωαννίνων για τον εξοπλισμό που μας παρείχε.
Δυο τρεις σύντομες σημειώσεις :
– Η κουβέντα και οι τοποθετήσεις που έγιναν την πρώτη μέρα του φεστιβάλ γύρω από το ζήτημα της μετάλλαξης της πόλης μας και της πραγματικής διεκδίκησης του δημόσιου χώρου, μας δίνουν μεγάλη ώθηση να αναδείξουμε τις πολλές διαστάσεις που προκύπτουν από αυτήν την κουβέντα με σειρά εκδηλώσεων, παρουσιάσεων και παρεμβάσεων για κάθε ένα επιμέρους θέμα από όλα όσα θίχτηκαν.
– Ευχαριστούμε πάρα πολύ τον σύντροφο Antti Rautiainen που ήρθε από πολύ μακριά για να μας μιλήσει για τους αναρχικούς κρατούμενους στις ρώσικες φυλακές που διεξάγουν τον δικό τους κοινωνικό πόλεμο κατά του καθεστώτος Πούτιν. Δυστυχώς, η επικαιρότητα στο πεδίο του πολέμου μονοπωλείται από αντιλήψεις που στοχεύουν να ξεκαθαρίσουν με την πλευρά ποιου συμπλέγματος εξουσίας είναι. Απαραίτητο για μας σήμερα να αναδεικνύουμε εκείνη την αντιεξουσιαστική ματιά που βάζει στο επίκεντρο την ανάγκη των λαών να ψάχνουν τους τρόπους για την χειραφέτησή τους και την άμυνά τους απέναντι στον στραγγαλισμό.
– Η παρουσία της κυρίας Ρούλας Τζοβάρα (αδελφής του Γιάννη Τζοβάρα που δολοφονήθηκε στα Τέμπη), της δημοσιογράφου Μαρίας Κεφαλά από το δημοσιογραφικό The Untold και του πρώην μηχανοδηγού της Hellenic Train Άρη Σταμάτη στην εκδήλωση της τελευταίας μέρας για τις κοινωνικές διεργασίες και την μάχη των από κάτω για να αποδοθεί δικαιοσύνη για τους 57 δολοφονημένους στα Τέμπη ήταν συγκλονιστική και συγκινητική. Οι σχέσεις αλληλεγγύης που χτίζουμε αποτελούν την βάση για την τεράστια και άνιση μάχη που έχουμε μπροστά μας τα επόμενα χρόνια απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο.
– Οι ατάκες που συνοδεύουν κάθε καλοκαιρινή δραστηριότητα σε αυτήν την πόλη κι έχουν να κάνουν με τις ξαφνικές μπόρες και τις βροχές που μπορούν να σου χαλάσουν τα σχέδια, τείνουν να αγγίξουν σε γραφικότητα ατάκες του τύπου «τα λέμε του χρόνου»

ειπωμένες στις 31 Δεκεμβρίου κάθε έτους. Τα όσα ζήσαμε το Σάββατο το απόγευμα στην πόλη, με την πλημμύρα, τη νεροποντή και το χαλάζι, δεν μας άφησαν κανένα περιθώριο να κάνουμε ούτε την εκδήλωση για τα Τέμπη στην Αρχιτεκτονική Σχολή ούτε το live στο θεατράκι. Η επιμονή των Strafi που ήρθαν από την Λάρισα για να παίξουν και η φοβερή βοήθεια που μας προσέφεραν οι σύντροφοι-ες του Studio from the down οδήγησαν στο να γίνει τουλάχιστον ακουστικό live στην Αλιμούρα και να μην πάνε όλα … στράφι.

– Ζητάμε συγγνώμη από τους Ώχτομηδεν και τους Moses Remax που δεν κατέστη εφικτό σε αυτές τις συνθήκες να παίξουν, ωστόσο υποσχόμαστε ότι θα επανέλθουμε με νέα ημερομηνία στο μέλλον για την επανάληψη ολόκληρου του live, ίσως σε κλειστό χώρο για να αποφύγουμε τις κακοτοπιές.

– Ευχαριστούμε, τέλος, πάρα πολύ τους stand up κωμικούς Αλέξανδρο Μουρατίδη, Χριστίνα Μπάκου, Αργύρη Βαμβακίδη, Τζόνι Παλαιοκρασσά, Άννα Νικοπούλου και Ιωάννα Κανέλα που μας χάρισαν ένα πολύ ωραίο και ζεστό βράδυ στην Αλιμούρα, καθώς και τους Kapo, TZITZI, Step και Commadante για τις μουσικές τους στο πάρτυ της δεύτερης μέρας και την στήριξή τους όλα αυτά τα χρόνια στα φεστιβάλ και γενικότερα στα πράγματα που διοργανώνουμε.

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

11ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα) 19-20-21/6

Ο κύβος ερρίφθη, ζέστη έχουμε, υγρασία άφθονη, πιθανότητα να βρέξει τσεκ. Όλα είναι έτοιμα για ένα ακόμη **Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ,** το 11ο κατά σειρά, στα Γιάννενα. Κουβέντες για την πόλη, τον πόλεμο εκτός των συνόρων της χώρας μας αλλά και για αυτόν εντός τους, stand up, lives και techno party είναι μερικά σημεία από το χρονοδιάγραμμα που έχουμε θέσει από τις **19 ως τις 21 Ιουνίου 2025.**
Τα Γιάννενα βρίσκονται συνεχώς σε μια διαδικασία κίνησης και, δυστυχώς μάλλον, όχι μόνο από τα κάτω. Σπίτια ερημωμένα δίπλα σε νεόδμητα ξενοδοχεία, εκθέσεις χορηγούμενες από εφοπλιστές, μονοπώληση της τέχνης και μια μυρωδιά φρεσκοαπλωμένου τσιμέντου και φρεσκοψημένου μπέργκερ αποτελούν πλέον την κανονικότητα. Την **Πέμπτη 19/06** θα προσπαθήσουμε να ενώσουμε τα σημεία και τις εμπειρίες για να δημιουργήσουμε μια χρονική συνέχεια που να αφορά την ζωή και την ανάπτυξη στην πόλη των Ιωαννίνων ενώ θα εστιάσουμε ιδιαίτερα στην έννοια του χώρου όχι μόνο γεωγραφικά αλλά και ποιοτικά. Όλα αυτά στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα στις 18:30.
Θα ακολουθήσει stand up με τους/τις: Αλέξανδρο Μουρατίδη, Χριστίνα Μπάκου, Αργύρη Βαμβακίδη, Τζόνι Παλαιοκρασσά, Άννα Νικοπούλου, Ιωάννα Κανέλα
Και για σβήσιμο θα ακούσουμε disco funk στην αυλή.

Την επόμενη μέρα **Παρασκευή 20/06** και ώρα **19:00** το φεστιβάλ θα ξεκινήσει με εκδήλωση στο **θεατράκι σκάλας** παρέα με **σύντροφο που ανήκει στο Ρωσικό αντιπολεμικό κίνημα.** Τρία και πλέον χρόνια από την Ρωσική εισβολή, μιλώντας για έναν πόλεμο εθνικού, οικονομικού και γεωπολιτικού ενδιαφέροντος θα πρέπει να εντάξουμε στην κουβέντα πέρα από τις μπάντες που τον επιτελούν και το αντιπολεμικό κίνημα μέσα στην χώρα που τον ξεκίνησε. Ο **Antti Rautiainen** θα μας μεταφέρει τα βιώματα του ως αναρχικός σε μια χώρα σε εμπόλεμη κατάσταση. Πως λειτουργεί το αντιπολεμικό κίνημα δίπλα στην πρώτη γραμμή και πως θα έπρεπε να λειτουργεί χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά της;
Θα ακολουθήσει techno party στο θεατράκι με τους : KAPO, TZITZI, STEP, COMMANDANTE
Το **Σάββατο 21/06**, την τρίτη και τελευταία μέρα του Φεστιβάλ, θα συζητήσουμε στην **Αρχιτεκτονική Σχολή (Παπαζόγλειο)**, για την αξία ενός σιδηροδρόμου στα χέρια της κοινωνίας, τα εμπόδια στην πραγματοποίηση μίας τέτοιας προσπάθειας και τα αίτια που οδήγησαν στο **έγκλημα των Τεμπών.** Επίσης θα κουβεντιάσουμε για τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του **κινήματος των Τεμπών**, τις διαστάσεις που αυτό έχει πάρει και τις τομές του με άλλα κινήματα με δομημένο αντικρατικό λόγο και περιεχόμενο. Μαζί μας θα είναι οι : **Θοδωρής Ελευθεριάδης (γιος Μαρίας Εγούτ), Μαρία Κεφαλά (δημοσιογράφος), Άρης Σταμάτης (πρώην μηχανοδηγός της Hellenic Train).**
Θα ακολουθήσει πανκ λάιβ στις 23:00 στο θεατράκι σκάλας με τους : Στράφι, Ωχτομηδεν, Moses Remax
Σας περιμένουμε !!

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Επιστολή του Νίκου Ρωμανού από τη φυλακή

«Όπως έλεγε ο Μανώλης Αναγνωστάκης, «οι λέξεις πρέπει να καρφώνονται σαν πρόκες, να μην τις παίρνει ο άνεμος». Σκοπός αυτού του κειμένου λοιπόν είναι να ρίξει γέφυρες επικοινωνίας μέσω γερά θεμελιωμένων λέξεων που κουβαλούν την αλήθεια και

την εμπειρία μου – σκληρά αποκρυσταλλωμένη σε μια δικαστική ομηρία καφκικού χαρακτήρα. Γέφυρες επικοινωνίας με τα μυαλά όσων δεν έχουν αντικαταστήσει την πνευματική τους λειτουργία με τους πολεμικούς μονολόγους των κυβερνητικών δημοσιογράφων. Με όσους αναγνωρίζουν ότι δεν βαίνουν όλα καλώς. Με όσους αντιλαμβάνονται ότι η λογική των δύο μέτρων και δύο σταθμών αποτελεί ένα φαινόμενο που διαπερνά κάθετα όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Τη δικαιοσύνη, την κρατική γραφειοκρατία, το πολιτικό σύστημα, τη θεσμική λειτουργία του κράτους. Διότι μπορεί στο πρόσωπό μου η εξουσία να εξαντλεί όλη την εκδικητικότητά της, παρόλα αυτά δεν σκοπεύω να κάτσω με σταυρωμένα χέρια. Δεν σκοπεύω να υποκλιθώ μπροστά στην ασυδοσία και την αλαζονεία αυτών που παίζουν στα ζάρια του πολιτικού τζόγου με ζωές ανθρώπων για να εξυπηρετήσουν τις πολιτικές τους καριέρες.

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι προφυλακισμένος με ένα εντελώς σαθρό κατηγορητήριο που αποτελεί μνημείο νομικών ακροβασιών και αυθαιρεσιών. Με μοναδικό στοιχείο «τμήμα δακτυλικού αποτυπώματος του παράμεσου» –όπως αναφέρει αυτολεξεί η δικογραφία– που βρέθηκε σε μια πλαστική σακούλα σκουπιδιών (ένα καθόλα νόμιμο αντικείμενο) στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, βρίσκομαι αντιμέτωπος με ένα σύνολο κατηγοριών με τις οποίες δεν προκύπτει καμία νομική σύνδεση ούτε καν σε επίπεδο ενδείξεων. Καλούμαι να αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας και να εξηγήσω τα αυτονόητα, ενώ οι ίδιοι οι ενορχηστρωτές της δίωξης αυτής πρέπει να απαντήσουν σε σωρεία ερωτημάτων όπως:

- *Πότε εντάχθηκα στην ανώνυμη «τρομοκρατική» οργάνωση για την οποία κατηγορούμαι;*
- *Πώς προκύπτει ότι είναι οργάνωση αφού η αστυνομία δηλώνει ότι είναι άγνωστη;*
- *Με ποιον τρόπο συστάθηκε μια άγνωστη «τρομοκρατική» οργάνωση σε άγνωστο τόπο και χρόνο μεταξύ ανθρώπων που δεν γνωρίζονται καν μεταξύ τους;*
- *Ποια όπλα προμήθευσα και σε ποιους;*

- *Γιατί, ενώ έχει βρεθεί αντίστοιχο στοιχείο –σε σακούλα οικιακής χρήσης στην οδό Αρκαδίας–, δεν έχει κάνει η αστυνομία (ορθώς, γιατί μιλάμε για σακούλες) κάποια αντίστοιχη κατασταλτική επιχείρηση;*

Είμαι ένας άνθρωπος που στο παρελθόν έχω αναλάβει την ευθύνη των επιλογών που μου αντιστοιχούσαν, έχοντας κρατήσει μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή υπεράσπισής τους μέσα στις δικαστικές αίθουσες, ακόμα και όταν κοιτούσα κατάματα αλλά δίχως φόβο μακροχρόνιες καταδίκες. Εξακολουθώ και είμαι περήφανος για αυτές τις επιλογές και τη στάση μου γιατί αποτελούν ένα κομμάτι της ύπαρξής μου. Έχω πληρώσει και με το παραπάνω τις συνέπειες των παραπάνω επιλογών με πολλά χρόνια εγκλεισμού. Έχω δώσει αγώνες με όπλο το σώμα μου και έχω κερδίσει δικαιώματα για όλους τους κρατούμενους που θεωρούνται από τα ελάχιστα εναπομείναντα κεκτημένα στις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις του ποινικού – σωφρονιστικού συστήματος από το 2019 μέχρι σήμερα (εκπαιδευτικές άδειες). Έχω φτάσει μέχρι το ανώτατο δικαστήριο του Αρείου Πάγου προκειμένου να μου αναγνωριστεί ελαφρυντικό στοιχείο, έπειτα από εκατοντάδες εκπαιδευτικές άδειες που είχα πάρει, το οποίο όλως τυχαίως δεν μου είχε αναγνωριστεί από το εφετείο.

Θα ήθελα να σταθώ συγκεκριμένα σε ορισμένες περιπτώσεις γιατί έχουν τη δικιά τους σημασία. Διότι αποτελούν τα ακριβή παραδείγματα πάνω στα οποία εδώ και χρόνια ξεδιπλώνονται όλες οι μηχανορραφίες της αστυνομίας για να καλλιεργήσει ένα συγκεκριμένο προφίλ «ενόχου παντός καιρού» και να με συνδέσει με υποθέσεις με τις οποίες αποδείχθηκε ότι δεν είχα σχέση.

Έχω κατηγορηθεί, προφυλακιστεί και οδηγηθεί σε δικαστήριο για τρεις βομβιστικές επιθέσεις της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς με μοναδικό στοιχείο ένα αποτύπωμα σε ένα μπουκάλι μπίρας που βρέθηκε σε ένα φοιτητικό σπίτι στο Χαλάνδρι που είχε βαφτιστεί γιάφκα από την αστυνομία. Αθωώθηκα από το σύνολο των κατηγοριών στο δικαστήριο.

- *Εχω κατηγορηθεί, προφυλακιστεί και οδηγηθεί σε*

δικαστήριο για τη «γιάφκα» του Βόλου της Σ.Π.Φ. με στοιχείο δείγμα γενετικού υλικού σε πλαστικό μπουκάλι νερού. Αθωώθηκα και πάλι από το σύνολο των κατηγοριών στο δικαστήριο.

- *Έχω στοχοποιηθεί από την εφημερίδα «Δημοκρατία» με μια κατασκευασμένη είδηση που παρουσίαζε έναν άσχετο άνθρωπο ο οποίος υποτίθεται πως ήμουν εγώ, με μια ευφάνταστη ιστορία ότι δήθεν παρακολουθούσα τον τότε υπουργό Εξωτερικών Νίκο Δένδια και προετοίμαζα κάποιο χτύπημα. Έχω ασκήσει όλα τα νομικά δικαιώματά μου εναντίον της συγκεκριμένης εφημερίδας καθώς αποτελούσε μια ευθεία στοχοποίηση, που καλλιεργούσε αυτό ακριβώς το προφίλ του ενόχου που περιγράφω. Μάλιστα πριν από λίγες μέρες καταδικάστηκαν για αυτή τους τη μεθόδευση ως συκοφάντες σε ποινές φυλάκισης. Μπορεί μέσα στην εμπάθειά τους να παραληρούν για φίμωση της δημοσιογραφίας. Όμως η πραγματικότητα είναι απλή, μια εξόφθαλμα κατασκευασμένη είδηση με δόλο, που εξυπηρετούσε αστυνομικούς σχεδιασμούς, αποδείχθηκε με τους όρους που επιλέγουν και αναγνωρίζουν οι ίδιοι. Η στάμπα του συκοφάντη και της συκοφάντριας, της μεροληπτικότητας και της δολοπλοκίας θα τους ακολουθεί.*
- *Έχω καταγγείλει δημόσια και επώνυμα την παρακολούθησή μου και την παρενόχληση συγγενικών μου προσώπων εξαιτίας αυτής, τον Ιούνιο του 2022, με κάμερες μέσα σε οχήματα και προκλητικές ενέργειες αστυνομικών της αντιτρομοκρατικής εις βάρος μου.*

Όλα τα παραπάνω συνθέτουν το γενικό πλαίσιο της δίωξής μου και αποτελούν όλα κομμάτια του ίδιου παζλ, με ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά. Η κυβέρνηση παρουσιάζει μια ψεύτικη εικόνα στην κοινή γνώμη, όπου οι θεσμοί λειτουργούν ανεξάρτητα, δεν υπάρχουν πολιτικές παρεμβάσεις στην αστυνομία και στη δικαιοσύνη, δεν υπάρχουν πολιτικοί σχεδιασμοί που εκτελούνται από χέρια αστυνομικών και δικαστών και εξυπηρετούν σκοπιμότητες.

Οι μηχανισμοί συγκάλυψης και απαλλαγής των εγκλημάτων των παιδιών του συστήματος πάντα βρίσκουν πρόθυμα χέρια να κάνουν τη βρόμικη δουλειά. Οι ίδιοι μηχανισμοί που λερώνουν τη μνήμη όσων θυσίασαν ανιδιοτελώς τη ζωή τους για τα ιδανικά τους, κάνοντας πράξη τις δικές τους εφόδους στον ουρανό.

Στην τελευταία απορριπτική απόφαση του συμβουλίου, μάλιστα, προστίθεται και ένα έξτρα τραγελαφικό επιχείρημα, ότι δηλαδή στην επίμαχη σακούλα όπου βρέθηκε τμήμα του δακτυλικού αποτυπώματός μου υπάρχουν μόνο το δικό μου και του συγκατηγορούμενου και φίλου μου Α.Κ. και όχι –και εδώ είναι η παράλογη ανάγνωση των δικαστικών– άλλων προσώπων, όπως των ανθρώπων που βρίσκονταν στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας. Πόσο γελοίο φαντάζει σαν επιχείρημα όταν είναι δεδομένο ότι σε περίπτωση που είχαν βρεθεί αποτυπώματα των ανθρώπων που αναφέρουν θα αποτελούσε ένα βασικό επιχείρημα για την ποινική μου επιβάρυνση, ενώ τώρα το δικαστικό συμβούλιο θεωρεί ως στοιχείο ενοχής το γεγονός ότι ΔΕΝ ΒΡΕΘΗΚΑΝ. Είναι ηλίου φαεινότερο πως ερμηνεύουν τα πάντα με τέτοιο τρόπο ώστε να με ενοχοποιήσουν, τσαλαπατώντας την ίδια την κοινή λογική. Αυτοί έχουν το καρπούζι, αυτοί έχουν και το μαχαίρι. Με θέλουν ένοχο με κάθε τρόπο, με κάθε τίμημα, χωρίς προσχήματα.

Για να τελειώνουν τα ψέματά τους, γιατί όλα πλέον είναι εξόφθαλμα.

Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι με αποδείξεις όλο το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό που χρεοκόπησε τη χώρα και οδήγησε πολλούς συνανθρώπους μας στην οικονομική εξαθλίωση και στην αυτοκτονία.

Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι οι υπεύθυνοι του εγκλήματος των Τεμπών, ένα έγκλημα που έχει πάνω του τα ματωμένα αποτυπώματα του πολιτικού συστήματος που στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους, και συνεχίζουν να συγκαλύπτουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τους εαυτούς τους.

Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι οι παρακρατικοί υπεύθυνοι που

έστησαν με πολιτική κάλυψη και λειτούργησαν ένα τεράστιο δίκτυο υποκλοπών με το predator και έτσι μπορούν και εκβιάζουν κομμάτια του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου για να συνεχίζουν τις βρομοδουλειές τους.

Ζούμε σε μια χώρα που όσοι είχαν την ατυχία να έρθουν σε επαφή με την ωμή εκδοχή του συστήματος γνωρίζουν… Εκεί που οι χειραψίες και τα ψεύτικα χαμόγελα σταματάνε πίσω από κλειστές πόρτες, εκεί που το μακιγιάζ της θεσμικότητας και της ορθής λειτουργίας του πολιτεύματος ξεθωριάζει. Εκεί όπου η πραγματικότητα είναι το δίκιο του ισχυρού και ο πλήρης αμοραλισμός. Όσοι είχαν αυτή την ατυχία γνωρίζουν με μεγάλη λεπτομέρεια τον τρόπο λειτουργίας και τους κανόνες του παιχνιδιού. Το παιχνίδι αυτό λοιπόν μπορεί να είναι σκληρό και κυνικό, αλλά έχει και όρια τα οποία αυτή τη στιγμή ξεπερνιούνται και αυτό πρέπει να γίνει σαφές προς πάσα κατεύθυνση.

Εγώ, από τη δικιά μου πλευρά, από το δικό μου μετερίζι πίσω από τα κάγκελα, δεν μπορώ να εκβιαστώ για τίποτα και για κανέναν, για τον πολύ απλό λόγο ότι μου χρωστάνε την ελευθερία μου και δεν τους χρωστώ απολύτως τίποτα. Βιώνω τη συνθήκη του εγκλεισμού με τον σκληρό αποχωρισμό συγγενικών και φιλικών μου προσώπων, της βίαιης απομάκρυνσης από τη ζωή και την καθημερινότητά μου γιατί πολύ απλά αποτελώ τον ιδανικό συνήθη ένοχο. θα το επαναλάβω για ακόμα μία φορά: Δεν έχω καμία απολύτως σχέση με την έκρηξη στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, δεν εμπλέκομαι με κανέναν τρόπο στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Θα δώσω τη μάχη –μέσα και έξω από τις δικαστικές αίθουσες– μέχρι να κατακτήσω την ελευθερία μου.

Θα επαναλάβω ξανά πως για την ιστορία μας θα μιλήσουμε εμείς. Ζήσαμε χρόνια ολόκληρα στο περιθώριο του χρόνου, εκεί όπου οι ώρες είναι σταλαγμίτες που κρέμονται στις σπηλιές της μοναξιάς. Ζήσαμε χρόνια ολόκληρα αγκαλιά με το κουτί της Πανδώρας, περιμένοντας δηλητηριασμένοι από ελπίδα και απόγνωση.

Κουβαλήσαμε φέρετρα στις πλάτες μας μαζί με το ιστορικό βάρος που λέει ότι η πολεμική της αξιοπρέπειας χαράζει τον δρόμο της. Περιφρονήσαμε τους δειλούς που εκπροσωπούν τις καρέκλες ενός συστήματος παρωδία. Σεβαστήκαμε τους αντιπάλους που οριοθέτησαν το πεδίο της αντιπαράθεσης στο πραγματικό του μέγεθος. Τώρα ο καθένας βρίσκεται προ των ευθυνών του.

Με τα λόγια του Νίκου Καζαντζάκη από το προσφάτως εκδοθέν βιβλίο του «Ο Ανήφορος»: «…ένας πνευματικός άνθρωπος σήμερα περισσότερο παρά ποτέ έχει μεγάλη ευθύνη. Έχει χρέος να συνεργαστεί με τη μοίρα της εποχής του, να μην λιποταχτήσει, να σταθεί στο σταυροδρόμι όπου φυσούν όλες οι ανησυχίες και οι ελπίδες, Ρόδο των Ανέμων…», γραμμένα το μακρινό 1946, και σε μια εποχή σαν τη σημερινή που όλος ο πλανήτης έχει μετατραπεί σε ένα πολεμικό λουτρό αίματος, από τη γωνιά του κελιού μου ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου κάθε άνθρωπο που στέκεται αλληλέγγυος.

Μέχρι τη δικαίωση, μέχρι την ελευθερία.

Κουράγιο και δύναμη σε όλους τους συγκατηγορούμενούς μου.

ΥΓ.: Αφήνω και ένα ολόκληρο δακτυλικό αποτύπωμα για να διευκολύνω στο μέλλον τους πρόθυμους αχθοφόρους της ΕΛ.ΑΣ.

Πηγή Εφημερίδα των Συντακτών

ΔΕΘ-ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ

Τον τελευταίο καιρό στην πόλη της θεσσαλονίκης έχει τεθεί ως κεντρικό το ζήτημα του δημόσιου χώρου και του πρασίνου εντός αστικού ιστού. Με αφορμή την επικείμενη ανάπλαση του οικοπέδου όπου πραγματοποιείται η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης (Δ.Ε.θ) και τον χαρακτήρα που πρόκειται να πάρει αυτό, πληθώρα φορέων, συλλογικοτήτων, οργανώσεων και δημοτικών παρατάξεων αναδεικνύουν το ζήτημα με μία διαφορετική, από τα κάτω προσέγγιση. Σε αντίθεση με κυβερνητικά σχέδια που στην ανάπλαση της Δ.Ε.θ βλέπουν ανέγερση φαραωνικών ξενοδοχείων, εμπορικών κέντρων και καινούργιων κτιρίων μετά από κατεδάφιση των ήδη υπαρχόντων, κάτοικοι της πόλης διεκδικούν την εδραίωση ενός δημόσιου χώρου υψηλού πρασίνου με ήπια εκθεσιακή δραστηριότητα, δηλαδή το πρώτο μητροπολιτικό πάρκο της πόλης. Πιο συγκεκριμένα, αυτό που προτείνεται από την σχετική πρωτοβουλία είναι η διατήρηση ορισμένων κτιρίων εντός της Δ.Ε.θ ως ιστορικά και αρχαιολογικά σημαντικά προς ήπια εκθεσιακή εκμετάλλευση, ενώ αντίθετα η βαριά εκθεσιακή δραστηριότητα να μεταφερθεί σε δημόσιο οικόπεδο εκτός πόλης (περιοχή Σίνδου). Στη συνέχεια, όλη η υπόλοιπη έκταση να μετατραπεί σε δημόσιο χώρο προς όφελος της ίδιας της κοινωνίας της θεσσαλονίκης.

Παρόλο που η πρόταση αυτή βασίζεται στην ανάγκη των πολιτών για την δημιουργία ενός χώρου πρασίνου και οξυγόνου, οι διαπραγματεύσεις με τις δημοτικές αρχές της πόλης υπήρξαν άκαρπες. Έτσι, βάσει σχετικού νομοθετικού πλαισίου, εδώ και κάποιο καιρό γίνεται προσπάθεια να μετατεθεί η ευθύνη της απόφασης για το μέλλον της Δ.Ε.θ στους ίδιους τους πολίτες. Μέσα στα στενά όρια της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, προτείνεται η διενέργεια δημοψηφίσματος από τους/τις κατοίκους της θεσσαλονίκης για το αν επιθυμούν να γίνει Μητροπολιτικό Πάρκο ο χώρος της σημερινής Δ.Ε.θ. Προϋπόθεση για να συμβεί αυτό μετά την αρνητική στάση του δήμου, είναι η συλλογή πάνω από 25.000 υπογραφών από δημότες της θεσσαλονίκης, προκειμένου

να χρησιμοποιηθεί ως ένας παραπάνω μοχλός πίεσης στα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα που λαμβάνουν τις αποφάσεις που αφορούν την πόλη μας-ερήμην μας.

Σε μία Θεσσαλονίκη όπου ανέκαθεν η "ανάπτυξη" έρχεται με έργα δεκαετιών χωρίς καμία πρόληψη για τα προβλήματα που προκαλεί σε καθημερινούς τομείς των πολιτών (βλέπε Μετρό, Fly Over κ.α.) και που τα τελευταία χρόνια ιστορικά κτήρια και γειτονιές μετατρέπονται σε τουριστικά/ξενοδοχειακά θέρετρα, θα πρέπει να αποσαφηνίσουμε τον όρο του δημόσιου χώρου για τους/τις πολίτες και για την εξουσία. Θα πρέπει καταρχήν να αποκρυσταλλώσουμε το πως νοείται ο δημόσιος χώρος για την Εξουσία, όπως την βιώνουμε στην καθημερινότητα μας σε πάρκα, πλατείες και πανεπιστημιακά συγκροτήματα της πόλης.

Το θέμα των δημόσιων χώρων ταλανίζει την Εξουσία (Δήμος, Αστυνομία, Κράτος, Κεφάλαιο, Πρυτανεία, Εκκλησία), καθώς αποτελεί τον μόνο τομέα στον οποίο νοιάζεται και επενδύει πραγματικά για κάτι: για την καταστολή της ελεύθερης έκφρασης και πρόσβασης σε αυτούς.
Μέσα από τη συνεχή συρρίκνωσή του (καταστροφή πάρκων, τραπεζοκαθίσματα, καταστολή) δημιουργεί ένα ασφυκτικό περιβάλλον γύρω από ελεύθερα προσβάσιμους χώρους προτάσσοντας μία νεοφιλελεύθερη λογική απέναντί τους, δηλαδή με μόνο γνώμονα πως ό,τι δεν επιφέρει κέρδος, δεν αξίζει να υπάρχει. Μέσα σε αυτή τη συνεχή υποβάθμιση των δημόσιων χώρων εντάσσεται και το gentrification και η τουριστικοποίηση που λαμβάνει χώρα στο κέντρο και σε άλλες περιοχές της Θεσσαλονίκης. Μία πολιτική που θέλει τις πόλεις νεκροταφεία για να κυκλοφορούν μόνο αμέριμνα γκρουπάκια τουριστών και υψηλά ενοίκια μη προσβάσιμα για τους ίδιους τους κατοίκους των πόλεων, αφού δεν παράγουν τόσο κέρδος όσο θα μπορούσε να βγει.

Ακόμη, πέρα από την έννοια του κέρδους, η εξουσία στοχεύει στην εξαφάνιση του δημόσιου χώρου, καθώς αποτελούσε από πάντα έδαφος πολιτικής και πολιτιστικής αδιαμεσολάβητης έκφρασης και δράσεων, προωθώντας την δημιουργία και αλληλεπίδραση σε πολλαπλά επίπεδα. θέλοντας έτσι να ενισχύσει την ατομικιστική

συνείδηση και να ισοπεδώσει κάθε τι ριζοσπαστικό το οποίο αποκλείει από το κυρίαρχο αφήγημα της στερεοτυπικής πόλης. Δεν είναι λίγα τα περιστατικά στην πόλη μας τον τελευταίο καιρό όπου πλατείες και πάρκα μετατρέπονται σε έδαφος στρατοπέδευσης και ασφυκτικού ελέγχου των κατασταλτικών δυνάμεων (βλέπε πλατεία Καλλιθέας, Α.Π.Θ. κι άλλες πλατείες) ή απλούστατα τους χώρους όπου ο κόσμος τραμπουκίζεται από τις δυνάμεις αυτές απλά επειδή υπάρχει σε αυτούς.

Από την συζήτηση αυτή δεν θα μπορούσε να λείπει και το ζήτημα των πανεπιστημίων, όπου τα τελευταία χρόνια έχει απασχολήσει ιδιαίτερα την πόλη της Θεσσαλονίκης. Με μεγάλη ιστορία και συμβολή στην πορεία της πόλης ανά τα χρόνια ως κομβικό σημείο συνάντησης, έκφρασης και δημιουργίας μεγάλου μέρους του πληθυσμού της, τα πανεπιστήμια αποτελούσαν τον μεγαλύτερο δημόσιο χώρο της πόλης. Μετά την πολλαπλή επίθεση που δέχτηκε το πανεπιστήμιο τα τελευταία χρόνια, υπάρχει στοχευμένη προσπάθεια κατάργησης της ιδιότητας αυτής, στερώντας από τους/τις πολίτες έναν σημαντικό τόπο συλλογικής διάδρασης και πολιτικής, πολιτιστικής έκφρασης με μη κερδοσκοπικούς όρους.

Όμως τι σημαίνει πραγματικά ένα Μητροπολιτικό Πάρκο για όλους/ες;
Όταν μιλάμε για έναν δημόσιο χώρο, οφείλουμε να καθιστούμε σαφές ότι πρόκειται για έναν χώρο με πραγματικά ελεύθερους όρους, ο οποίος ανήκει σε όλη την κοινωνία. Ένα μητροπολιτικό πάρκο στην περιοχή της Δ.Ε.Θ θα πρέπει να εξασφαλίζει αυτά τα χαρακτηριστικά, τα οποία είναι συνεχώς διεκδικήσιμα από την εξουσία αλλά και από την ίδια την κοινωνία. Ο δημόσιος χώρος, συνεπώς, αποτελεί ένα έδαφος ο οποίος είναι ταυτόχρονα και διαρκώς διεκδικίσιμος από την κοινωνία και από την Κυριαρχία. Η τελευταία θέλοντας να επιβάλλει τον απόλυτο έλεγχο και την περίφραξη του κέρδους, εφευρίσκει συνεχώς τρόπους προκειμένου να εισχωρήσει σε αυτόν. Ενώ παράλληλα, η ίδια η κοινωνία και τα κινήματα τον διεκδικούν μέσα από την δημόσια και ελεύθερη χρήση του.
Αν επιθυμούμε να μιλάμε για έναν χώρο πράσινο, προσβάσιμο και

δημόσιο τότε θα πρέπει αυτόματα να έχουμε και τα παραπάνω στο νου μας για το τι ακριβώς σημαίνει. Η εικόνα των μέχρι τώρα δημόσιων χώρων αποτελεί, πέρα από υποβάθμιση από το κράτος σε περίπτωση μη κέρδους, κι ένα συνεχές πεδίο ελέγχου από αυτό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι και η στρατηγική επιλογή, με το λιγότερο αδιαφανείς διαδικασίες, μεταφοράς του Α.Τ. Λευκού Πύργου στον χώρο της Δ.Ε.θ. Ένα σημείο απέναντι από τον δημόσιο χώρο του Α.Π.θ. κι εντός του εν δυνάμει Μητροπολιτικού Πάρκου της Δ.Ε.θ.

Εκεί είναι, όμως, που παίζουν τον ρόλο τους η κοινωνία και οι κατά τόπους πολιτικές συλλογικότητες και οργανώσεις. Για εμάς, το ζήτημα του δημόσιου χώρου σε κάθε πόλη είναι και ήταν πάντοτε αρκετά καθοριστικό για τις ίδιες τις δράσεις μας. Κι αυτό διότι αυτό είναι το έδαφος όπου αναπνέουμε, διαχέουμε-κοινωνικοποιούμε τις ιδέες μας και παράγουμε πολιτική. Τα τελευταία χρόνια έχουμε συνειδητοποιήσει και παρατηρήσει ακριβώς αυτό: Ότι φαντάζει όλο και πιο δύσκολο να βρεθεί ένας ανοιχτός και ελεύθερος χώρος που να καλύπτει τις ανάγκες μας. Κι αυτό έχει να κάνει με την συνεχόμενη κρατική καταστολή και τον κατ’ επίφαση ελεύθερο χαρακτήρα του δημόσιου χώρου, που έχει καταληφθεί από το κέρδος και την εξουσία.

Αυτό, λοιπόν, χρειάζεται να εξασφαλιστεί: ένα έδαφος από και για τους ίδους τους χρήστες του. Ένας δημόσιος χώρος όπου δεν θα είναι άλλη μία πηγή εκμετάλλευσης και ανάπλασης για κάθε τυχάρπαστο επιχειρηματία και τα συμφέροντα του, ως είθισται ως πρακτική σε τόσες πλατείες και πάρκα. Θα αποτελεί ένα έδαφος για κινηματική δραστηριότητα παντός είδους(εκδηλώσεις, συναυλίες, συλλογικές κουζίνες, bazaar, φεστιβάλ, πολιτική δραστηριότητα). Κι αυτό είναι άλλη μία πτυχή που λείπει από την πόλη και αποτυπώνει το ασφυκτικό πλαίσιο που επιβάλλεται στα εναπομείναντα πάρκα και πλατείες της πόλης.
Με λίγα λόγια, ένας δημόσιος χώρος έχει και κινηματικό χαρακτήρα, με σεβασμό πάντοτε στις υποδομές του κι αυτός θα πρέπει να διασφαλίζεται. Αλλιώς θα εξελιχθεί όπως και άλλοι δημόσιοι χώροι, εμπορευματοποιημένος και κατακερματισμένος από

το κράτος και την αγορά.

Συνοψίζοντας, ένας δημόσιος χώρος αντλεί τα χαρακτηριστικά του από τα εξής:

– Ελεύθερος, δηλαδή απαλλαγμένος από κάθε εξουσία, από κάθε εμπορευματική και αλλοτριωτική σχέση.
– Δημόσιος, δηλαδή ελεύθερα προσβάσιμος με χρήση αδιαμεσολάβητα από την ίδια την κοινωνία.

– Κοινωνικός γιατί οι αποφάσεις αφορούν την απελευθερωμένη κοινωνία στο σύνολό της και τους χρήστες αυτού, που αποτελεί η ίδια.
Ενάντια στην κερδοσκοπική εκμετάλλευση, στηρίζουμε την πρωτοβουλία για ένα μητροπολιτικό πάρκο στην περιοχή της Δ.Ε.Θ. Διεκδικούμε έναν πραγματικά ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό χώρο, ο οποίος να ανταπεξέρχεται στις ανάγκες της κοινωνίας της θεσσαλονίκης και ο οποίος να λειτουργεί προς όφελος των ίδιων των πολιτών της και όχι του κέρδους.

Υπογράφουμε ακολουθώντας τον παρακάτω σύνδεσμο: https://parkodeth.gr/

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Ιούνιος 2025

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για την

εκδήλωση αφιερωμένη στον Χρήστο Τσουτσουβή

Η εκδήλωση/προβολή της Τετάρτης 4/6/25 αφιερωμένη στον Χρήστο Τσουτσουβή, που έγινε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο ήταν τόσο μαζική όσο και πολυσυλλεκτική (και χωρίς τη συμβολή του blog katrami θα ήταν αδύνατη). Συμμετείχαν πάνω από 200 άνθρωποι του κινήματος και από αντιεξουσιαστικές/αναρχικές συλλογικότητες της πόλης. Μαζί με τους συντρόφους του Δικτύου για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, επί 4 ώρες είδαμε και ακούσαμε καθηλωμένοι/ες γεγονότα και ιστορικές αναφορές, οι οποίες έγιναν για πρώτη φορά δημόσια εδώ στην θεσσαλονίκη.

Σε πείσμα των καιρών, όπου το εγώ γίνεται το κέντρο αναφοράς της εφήμερης εναλλαγής προσώπων και γεγονότων ή στην καλύτερη περίπτωση η αρχή και το τέλος της κινηματικής κίνησης, η συνάντηση της Τετάρτης έφερε στο φως το νήμα που ενώνει το χθες με το σήμερα και μόνο η σεμνότητα των πρωταγωνιστών το κρατούσε σε μία απόσταση από αυτήν την περιρρέουσα ατμόσφαιρα.

Είναι το νήμα που ξεκινάει από τη μεταπολίτευση και φτάνει μέχρι σήμερα με όλες τις εκδοχές που είχε αυτή η διαδρομή. Όλα τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν και όλες οι αλλαγές που ακολουθήθηκαν, σε ό,τι τουλάχιστον μας αφορά, δεν ήταν και δεν είναι μόνο ένας βαθιά κοινωνικός αγώνας ενάντια σε κάθε καταπίεση, της οποίας το κράτος είναι ο μεγάλος παραγωγός και προαγωγός, αλλά και ένας αγώνας ενάντια στο παριστάνειν και στην φευγαλέα παρουσία.

Η ιστορία του αντιεξουσιαστικού κινήματος δεν εγγράφεται ούτε σαν ιδιοκτησία, ούτε σαν κληρονομιά, αλλά ούτε και σαν εργαλείο κανενός εγώ. Ήταν και είναι συλλογική δημιουργία που έχει τους δικούς της ρυθμούς χωρίς να σπάει σε βολικά κομμάτια και μόνον ως τέτοια μπορεί να κριθεί. Κινούμενη στον ρου της ιστορίας η αντιεξουσιαστική κριτική σκέψη προχώρα χωρίς να αρνείται τα πεπραγμένα της, αλλά και χωρίς να αντιγράφει

καταθλιπτικά το παρελθόν της.

Υ.Γ. Διαθέσιμα αντίτυπα από το βιβλίο του Νίκου Κουφόπουλου “ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ” που εξαντλήθηκε, θα προσπαθήσουμε να έχουμε κατά τη διάρκεια του 15ου Φεστιβάλ του Ε.Κ.Χ. Σχολείου. Σε κάθε περίπτωση, θα ανακοινωθεί από την σελίδα αυτή για τη διαθεσιμότητα τους.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Αραβησσός : Η πρώτη εξέγερση για το νερό στην Ελλάδα – 1/6 Ιστορική περιήγηση στης πηγές της Αραβησσού

1η Ιουνίου:
Ημέρα αφιερωμένη στον αγώνα για το νερό και στους “Αραβησσιού” που έφυγαν νωρίς.
Τον Νίκο, τον Γιώργο, τον Κυριάκο, τον άλλο Γιώργο, τον Χρήστο, τον Δημήτρη.
Η Αραβησσός ήταν η απαρχή των αγώνων για τους φυσικούς πόρους και για την υπεράσπισή τους από την ληστρική επίθεση του κράτους και των οργανισμών που τους εμπορεύονται.
Ο ξεσηκωμός του 1990 αποτέλεσε την πρώτη εξέγερση στην Ελλάδα για το Νερό. Χρειάστηκε να καταστραφούν, από τους κατοίκους και τους αλληλέγγυους από θεσσαλονίκη, τρεις πομόνες για να ξανά αναβλύσει το νερό των πηγών που η υπεράντληση είχε μετατρέψει την περιοχή σε κρανίου τόπο.
900 ματ, έρευνες με άθλιους τύπους από το χωριό που φορούσαν κουκούλα για να υποδείξουν τα σπίτια των πιο δυναμικών υπερασπιστών των πηγών. 8 προφυλακήσεις, απεργία πείνας, αγώνες για την αποφυλάκιση και τέλος μία δίκη καταδίκης του ΟΥΘ (σήμερα ΕΥΑΘ).

Τίποτα όμως δεν τελείωσε γιατί τα νερά της Αραβησσού συνεχίζουν να είναι υπό αίρεση. Μέχρι και η “Μαλαματίνα” ενδιαφέρθηκε να κάνει εμφιαλωτήριο.
Για την ιστορία αυτού του αγώνα, για την υπεράσπιση των υδάτων και την προστασία τους από τα κοράκια του κέρδους οργανώνουμε:
– Επίσκεψη στο χώρο των πηγών την 1η Ιουνίου με ώρα συνάντησης 11:00 στις πηγές της Αραβησσού.
– Η αναχώρηση από την πόλη της θεσσαλονίκης θα γίνει στις 09:30 με αμάξια και σημείο εκκίνησης τον Σιδηροδρομικό Σταθμό.
Στο χωριό θα συναντήσουμε κατοίκους που συμμετείχαν στον αγώνα (μαζί με συντρόφους από θεσσαλονίκη που θα είναι κι αυτοί παρόντες) και που τον συνεχίζουν μέχρι σήμερα και που έχουν ανάγκη και την δική μας στήριξη.
Για φαγητό υπάρχει ταβέρνα στο χώρο των πηγών, αλλά και χώρος για να πάμε με δικό μας φαγητό
Η μνήμη ενάντια στην λήθη δεν είναι ανάμνηση αλλά ζωντανή παρακαταθήκη για τους αγώνες που έρχονται.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΧΩΡΩΝ ΠΡΟΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ – ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Τα τελευταία χρόνια, αλλά και φέτος, έχουμε παρατηρήσει να εμφανίζονται διάφοροι άνθρωποι οι οποίοι γυροφέρνουν τους «κινηματικούς» χώρους και οι οποίοι διοργανώνουν πάρτυ σε δημόσιους χώρους της πόλης, όπου, όπως δηλώνουν, τα έσοδα της εκδήλωσης προορίζονται για να καλύψουν προσωπικές τους οικονομικές ανάγκες,όπως π.χ. τα έξοδα διπλωματικής εργασίας. Νιώθουμε την ανάγκη να πούμε δυο πράγματα αλλά πριν γίνει αυτό, καλό θα ήταν να κάνουμε μια μικρή ιστορική αναδρομή για

το πώς απελευθερώθηκαν οι δημόσιοι χώροι από το κίνημα της πόλης των Ιωαννίνων, πώς τους υπερασπίστηκε ο κόσμος που τους απελευθέρωσε και πώς διατηρήθηκαν ελεύθεροι, με αποτέλεσμα σήμερα να θεωρείται δεδομένη η παρουσία και η δραστηριότητα κάθε ελεύθερου ανθρώπου και συλλογικότητας σε αυτούς.
Από τη μεταπολίτευση και μετά, αριστερά κόμματα και οι νεολαίες τους ξεκίνησαννα κάνουν εκδηλώσεις σε δημόσιους χώρους, ζητώντας και παίρνοντας άδεια από αστυνομία και δήμο.
Καθώς δυνάμωνε το ανταγωνιστικό κίνημα της πόλης μετά την σύνοδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη θεσσαλονίκη και αποκτούσε περισσότερο αυτόνομα και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά, άρχισαν οι τοπικές συλλογικότητες να χρησιμοποιούν τους δημόσιους χώρους με τους όρους τους, δηλαδή χωρίς καμία συνεννόηση με τις τοπικές αρχές και τους μπάτσους. Από το 2008 οι εκδηλώσεις και οι παρεμβάσεις στους δημόσιους χώρους πολλαπλασιάζονται, καθιερώνονται και γίνονται μια σταθερή πραγματικότητα.
Προφανώς, εφ' όσον η απήχηση ήταν μεγάλη, δεξιά κομματόσκυλα και ντόπια αφεντικά, μυρίζοντας χρήμα, δεν άργησαν να αποπειραθούν να χρησιμοποιήσουν τους ελεύθερους χώρους για να τα κονομήσουν.
Το κίνημα τότε στάθηκε αντάξιο των περιστάσεων και υπερασπίστηκε σθεναρά τους δημόσιους χώρους, οι οποίοι μέχρι και σήμερα παραμένουν ελεύθερα προσβάσιμοι και σε αυτούς φιλοξενούνται ακόμη εκδηλώσεις κινηματικού – πολιτικού χαρακτήρα, καθώς και πάσης φύσεως δραστηριότητες, όχι μόνο καθαρά «κινηματικές», όπου τα όποια έσοδα πηγαίνουν σε συλλογικούς σκοπούς ή στην συντήρηση των ίδιων των εκδηλώσεων που διοργανώνονται.
Ερχόμενοι-ες στο σήμερα, παρατηρούμε ότι η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία που αναπαράγει το καθεστώς με μόνιμο σκοπό «τα πάντα στο βωμό του κέρδους» έχει διεισδύσει ακόμη και σε άτομα που περιφέρονται στους κινηματικούς χώρους. Η λογική του ατομικισμού που διέπει αυτά τα άτομα βρίσκεται απέναντι στο συλλογικό και την αλληλεγγύη που διαχρονικά προτάσσει το κίνημα.
Αντιλαμβανόμαστε ότι στη σημερινή εποχή όλοι οι άνθρωποι της τάξης μας έχουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα, όπως και εμείς οι ίδιοι-ες άλλωστε, αλλά θεωρούμε ότι οι λύσεις που πρέπει να προτάσσουμε οφείλουν να είναι συλλογικές και να μας εμπεριέχουν όλους-ες. Συλλογικές διεκδικήσεις για κάλυψη οικονομικών εξόδων από τις ίδιες τις σχολές ή ταμεία

αλληλεγγύης, όπως αυτό το οποίο συγκροτούσε η σχολή καλών Τεχνών Ιωαννίνων το 2006/07, το οποίο, πέρα από τις ανάγκες των τότε φοιτητών, άφηνε και μια παρακαταθήκη για τους επόμενους-ες.
Πέρα, όμως, από τη λογική του ατομικισμού, ή την όποια επιδίωξη προσωπικού οφέλους, η διοργάνωση τέτοιων εκδηλώσεων αφορά και το ταυτοτικό προνόμιο όσων πρόσκεινται στους χώρους μας. Η διοργάνωση και η παρουσία σε διάφορες τέτοιες πολιτιστικές εκδηλώσεις του ευρύτερου «χώρου», δίνει το know how για τον σχεδιασμό,ιδιωτικά, παρόμοιων events.
Επίσης, παρατηρούμε πως αυτές οι μαζώξεις είναι σε μεγάλο βαθμό θέμα αισθητικής ταύτισης του τύπου «έτσι χρησιμοποιεί τον δημόσιο χώρο το κίνημα, έτσι θα τον χρησιμοποιήσουμε κι εμείς», επενδύοντας με όμορφες και πολιτικά φορτισμένες λέξεις μια επιλογή που δεν υπηρετεί τους ίδιους σκοπούς, διατηρώντας παράλληλα τα ίδια αισθητικά χαρακτηριστικά, αναμένοντας με αυτόν τον τρόπο να συμμετάσχει κυρίως ο κόσμος που τα φέρει.
Έτσι ολοκληρώνεταιτο νεοφιλελεύθερο αφήγημα που πέραν του ατομικού σκοπού, απαιτεί την αυτενέργεια του entrepreneur, δηλαδή του ατόμου εκείνου που χρησιμοποιεί ευφάνταστα μέσα, τα προνόμιά του και τις προσβάσεις του για να καταφέρει αυτό που θέλει. Να, λοιπόν, ποια είναι και η βασική διαφορά ανάμεσα σε έναν τυπικό φτωχοδιάβολο που θα ήθελε να βγάλει εύκολο χρήμα ή σε έναν συνηθισμένο, καθημερινό πολίτη που βγάζει με το ζόρι τα προς το ζην και δεν σκέφτηκε ποτέ να πληρώσει το ρεύμα κάνοντας πάρτυ και σε ένα άτομο σαν και αυτά που περιγράφουμε παραπάνω.
θεωρούμε ότι αυτού του είδους η λογική της ατομικής λύσης θα οδηγήσει με μαθηματικούς όρους να χάσουμε «από τα χέρια μας» τους χώρους που έχουμε κατακτήσει και να ανοίξει ο δρόμος για αφεντικά, δεξιούς και πάσης φύσεως κερδοσκόπους, οι οποίοι αδυνατούν να καταλάβουν ότι τα έσοδα από τις εκδηλώσεις και τα πάρτυ του χώρου δεν μπαίνουν στις τσέπες κανενός. Αντίθετα, με αυτόν τον τρόπο, τα άτομα που πάνε να παρέμβουν για προσωπικό όφελος, τους βγάζουν ασπροπρόσωπους. Και ποιος μας λέει ότι στο τέλος δε θα εμφανιστεί και το κράτος να ελέγξει και να καταστείλει με σκοπό να παραδώσει στους επιχειρηματίες τους δημόσιους χώρους της πόλης, αφού πρώτα αυτοί θα έχουν απογυμνωθεί από την συλλογική και μη εμπορευματική χρήση που κάνουν όσοι νοιάζονται για την ελεύθερη πρόσβαση σε αυτούς;
Χαρακτηριστικό παράδειγμα κακής διαχείρισης απελευθερωμένων

χώρων, η οποία πάει να μας γυρίσει μπούμερανγκ, είναι η αυλή της αρχιτεκτονικής σχολής, ένας χώρος ο οποίος παρέμενε κλειδωμένος μέχρι να παρέμβουμε και να ανοίξουμε προκειμένου να παραδοθεί στην τοπική κοινωνία και το κίνημα. Μια σειρά από συνελεύσεις, εκδηλώσεις και μπαρ συλλογικοτήτων ή ακόμα και καθημερινά αράγματα από παρέες δώσανε ζωή στο εμπορευματοποιημένο κέντρο της πόλης.
θεωρούμε εν μέρει αδυναμία του κινήματος που δεν αντέδρασε στον σωστό χρόνο για να αποτρέψει πάρτυ μέχρι τα χαράματα που διοργάνωναν διάφοροι τύποι για προσωπικό τους κέρδος. Πράγματα τα οποία έχουν πλέον οδηγήσει τη γειτονιά να μαζεύει υπογραφές για να διώξει τη σχολή από το ιστορικό κτίριο της Παπαζόγλειου.
Ο δημόσιος χώρος είναι αντανάκλαση της κοινωνικής κίνησης και των αντιθέσεων που επικρατούν μέσα σε μία κοινωνία. Μπορεί να είναι δημόσιος, αλλά κρατικά ελεγχόμενος, αποστειρωμένος και περιφραγμένος. Μπορεί να είναι ιδιωτικός και πλήρως εναρμονισμένος με την ροή του κεφαλαίου και του κέρδους. Μπορεί, όμως, να είναι ελεύθερος, κοινός και πραγματικά δημόσιος, δηλαδή να ανήκει σε όλη την κοινωνία.
Ως Χειρονομία –Αντιεξουσιαστική Κίνηση, που δραστηριοποιούμαστε εδώ και πολλά χρόνια στον δημόσιο χώρο με εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, φεστιβάλ κλπ, θεωρούμε αναγκαίο να ανοίξει η κουβέντα αυτή μέσα στις συλλογικότητες και στα στέκια της πόλης, με σκοπό να πάρουν θέση για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων. Καλούμε, παράλληλα, όλα αυτά τα άτομα που αντιμετωπίζουν τους δημόσιους χώρους με όρους που δεν συνάδουν με την ελεύθερη, κοινή χρήση, που λειτουργεί με όρους μη εμπορευματικούς και χωρίς πλάτες, να ξανασκεφτούν την στάση τους. Να συλλογικοποιήσουν τις ανάγκες τους και να απευθυνθούν με ειλικρίνεια στους συλλόγους και στις συλλογικότητές τους προκειμένου να καλύψουν τις ομολογουμένως τεράστιες ανάγκες που σχετίζονται με τις σπουδές τους. Για όσους απλώς εποφθαλμιούν τους δημόσιους χώρους για να βάλουν λεφτά στην τσέπη, τους το κάνουμε ξεκάθαρο ότι δεν πρόκειται να κάνουμε άλλο τα στραβά μάτια…
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
**Η φωτογραφία είναι στιγμιότυπο από την περσινή παρέμβαση επανοικειοποίησης της Παπαζογλείου, που είχαμε πραγματοποιήσει κατά τη διάρκεια της αντιφασιστικής πορείας του Σεπτέμβρη.*